

Fekete Vince
CÉLOZD MEG A HOLDAT!

Hiába élünk, Jóemberek,
hiába élünk mindeddig szerető
környezetben, csodálatos
vidéken, ahol csörgedeznek a hegyi patakok, tiszta
az ájer, hegyek vannak meg borvizek,
ha életünk ugyanúgy pergett, mint a szürke millióké,
akik egyik napot teszik a másik után
és ínségben, boldogtalanságban töltik el a rájuk szabott időt,
mert csak a pusztá megélhetés az,
amire koncentrálnak,
hónapról hónapra számolgatják a fizeteskéjükét,
hogymint
átérjenek egyik tizedikétől a másik tizedikéig a megkuporgatott
garasocskákkal, Jóemberek,
hiába
élünk...

Ám a Szerencse egy olyan ember,
(nő vagy férfi)
képében is eljöhöz hozzánk,
teszem azt – én, vagy teszem azt – más,
akiről nem is gondoltuk volna addig,
s akinek a hatására egyszeriben megváltozik az életünk,
aki jóságos és nagylelkű, aki szeretettel bánik velünk, aki megtanít
az élet bölcseségére, hogy miért is élünk tulajdonképpen,
hogymint miképpen éljünk tulajdonképpen, hogy minél
jobban menjen tulajdonképpen...
Sorunk, és minél
jobban érezzük magunkat tulajdonképpen...

Igen, csak hogy nem lehet csak úgy, ukmukfukk belebotlani
a Szerencsébe, hanem elébe kell menni annak,

oda kell járulni elé... annak...

Hogyan is? Miképp is? Mi módon? Először is fegyelmezettek kell legyünk, aki fegyelmezett, az megragadja a kínálkozó alkalmakat, a fegyelem határt szab a negatív gondolatoknak, serkenti a pozitív tetteket, mert boldog és szerencsés csak az lehet, aki egyaránt ad és kap, aki egyaránt vet és arat, és aki nem halogat, ezért hát ne halogassunk mi se semmit: hallgassunk meg egy személyiségfejlesztő kazettát még ma, tűzzük ki a céljainkat még ma, kezdjük el a fogyókúrát még ma, hagyjuk abba az italozást még ma stb. Még ma... És ha betartjuk a szabályokat, ha legyőzzük a nehézkedési erőt, ha beindítjuk a motorokat tízezerrel, ha bebizonyítjuk magunknak, hogy vége a tétlen várakozásnak, a tehetetlen reménykedésnek, akkor tudjuk, hogy a hit és cselekvés vette át a hatalmat... Még ma.

És akkor mondhatjuk, igen, hogy új nap virradt ránk, új nap, új hold, új időszámítás, új kezdet, új élet. És boldogok leszünk és szerencsések, és ha az első napon boldogok leszünk, akkor már csak annyit kell tennünk, hogy másnap is ugyanígy tegyünk, majd harmad- és negyednap is, aztán a következő héten, a következő hónapban, igen, majd a következő évben, aztán a következő években. Igen. Igen. Ennyire egyszerű az egész. És amire befejeztük új életünk első esztendejét, már nem tart fogva a múltunk, múltbéli szokások, balsikerek nem tartanak többé bilincseikben. És ahogy a biblia is mondja, ezentúl aztán már együtt szárnyalhatunk a sasokkal.

UTAZÓ TANÍTÓ

Ha kiábrándultál mindabból, ami itt van,
már nem mond semmit neked a magányos fenyő,
a gyöngykagyló, a bércek, a hegyek,
a borvizek, a kietlen Nemere nevű
szél, a Szent Anna-tó, a Bálványos,
a Steaua-Sportklub jégkorong-rangadó,

az áthallásos írások, színművek, a csak a sorok
között olvasható könyvek,

fordíts hátat ennek
az értékválságos világnak, a létbizonytalanságnak,
és mindenféle csalódásodat, jövőről táplált illúziódat
magad mögé söpörve, a sehová tartozás bizonytalanságát,
kietlen erdélyi szélként szaggató magányosságát
váltsd fel valami jobbra, valami „igazira”,

és máris kiválasztottnak képzeled magad,
akinek az a hivatása, küldetése, hogy meggyökereztesse
ezen a kietlen, szilvapálinkás, magányos fenyős és ujjnyi
vastag disznószalonnás vidéken az igazit;

és innen már, erről a magaslatról csakis megvetéssel
kell és lehet széttekintened ezen a cudar vidéken önnön
tudatlanságukban tévelygőkre, a milliós számot is
megütő alacsony tömegekre, akik buta módon a téves
szellemi utat választják kényelemből, megújulni
nem akarásból, a változás szelének meg nem érzéséből és
fel nem fogásából...

És ne legyen többé esti ilyen, és ne legyen vasárnap déli olyan,
és nincs többé sem ez, sem az,
az ilyesmi neked már csupán üres bővli,
kiürült semmi, szentelt víz, festett kép, pezsgős vacsora,
fordíts hátat tehát,
söpörj magad mögé mindent, légy magasabb rendű,
légy kiválasztott ezen a szilvapálinkás,
ujjnyi disznószalonnás, magányos fenyős,
gyöngykagylós, kietlen vidéken...
s akkor...

HONLEÁNY

Az adókért és a fizetésekért a felmelegedésért
és a lehülésért a hóért fagyért napsütésért a
nemzete sorsáért és a globalizálódó társadalomért
a szegényekért és az öregekért a választások jó
kimeneteléért a háborúk ellen a békéért a katonákért
és a katonanőkért az elnökökért és a vezetőkért
hogy ne legyen annyi gyilkosság annyi ártatlan
emberélet ne vesszen hiába ingóért és ingatlanért
játsszótérért és útburkolatért kanálisfedőért és
kamatlábért s hogy vissza tudja majd igényelni
az áfát a határon áthozott tévéért meg gázbojlerért

Sír az ünnepeken a szavaláskor csorognak
a könnyei ha a templomról és iskoláról hall
valakit verset mondani a megmaradásról
az eredj ha tucc-ról mert ő nem menne el
semmiképpen nem hagyná itt semmiképpen
nem fordítana hátat semmiképpen mert ő a kéz
amely a bölcsőt ringatja ő a kéz amely a
koporsót majdan a szent humuszba leereszti
ő a kéz amely a bölcső és a koporsó között ápol
betakar és kitörül és ha mikrofon közelébe kerül
rögtön rábagozza a nemes szerszámra a tisztesség
és a becsületesség lobogóját és logóját mert ő
erkölcsös és tartásos zsenge napjai eltöltésére
nem lapozgat titokban pornólapokat megveti ha
jelenlétében nem illendően *Olyanról* beszélnek
hogy miképp játszhatnának négykezeszt a dámán
vagy hasonló nyeletlenségek respektábilis valaki
nem fillent soha nem tódít soha semmi prókatori
csűrés-csavarás s ha mégis mert ő is ember neki is
vér buzog az ereiben ő is lát ő is hall ha mégis
megtörténik hogy a Kísértő kígyófeje megbabonázza
és szakít a Bűn fájáról (hollári hopszasza hó! ereszd

el a hajamat! ihajnaré hopp hopp hopp!) amire Auróra
a firmamentumot rózsásra illuminálja meggyónja
többször is és leimádkozza eltévelyedését igazi
tisztogatást végez lelkecskéjében pallérozott
személy módján hogy semmi bűn ne terhelje azt...



Szomjúság